

Egybefoglal

Isten, Jézus Krisztus atyja „*megáldott minket minden lelki áldással a Krisztusban.*” Ez az az alapvető állítás, aminek tartalmát átélve Pál apostol kitörő hálával magasztalja Istent. A magyar bibliában 12 vers – a görög szövegben egyetlen mondat – gazdagsága, sokszoros összetettsége, ismétlései mind-mind arra mutatnak, hogy Pál a kimondhatatlant próbálja szavakba önteni. Kimondhatatlan a „minden lelki áldások” gazdagsága, amint szavakkal leírhatatlan az az isteni szeretet, kegyelem is, amely ezeket az áldásokat ránk, az ő népére árasztja. A mai szakasz központi gondolata, aminek alapján megpróbáljuk az áldás egy újabb részletét tudatosítani és magunkhoz ölelni, az, hogy Isten „*Krisztusban egybefoglal mindeneket.*” Lássuk hát először azt, amit Isten kijelentett erről; másodsor azokat, akikkel ezt a titkot megismertette; harmadszor pedig vonjunk le néhány gyakorlati következtetést a felnőtt, érett gyülekezetre nézve.

I. Amit Isten kijelentett: Krisztusban egybefoglal mindeneket

A lelki áldás, amit Isten Krisztusban adott, hogy „*úgy tetszett neki, hogy megismertesse velünk az ő akaratának titkát ... az idők teljességének ... a rendjéről.*” Mielőtt annak tartalmát vizsgálnánk, amit Isten kijelentett – tudniillik, hogy mindeneket egybefoglal a Krisztusban - két dolgot tudunk meg erről. Az első, hogy titokról van szó. Azaz Isten egy titkot leplezett le, egy titkot jelentett ki azoknak, akik Krisztusban vannak. Ez a titok kétszeresen is elrejtett volt. Egyrészt azért, mert csak Krisztusban jelentette ki a maga teljességében; korábban tehát senki sem tudhatta. Másrészt azonban azért is titok, amiről beszél, mert az ember a maga mindennapi értelmével nem foghatná fel, amiről szó van. Nem tudná kitalálni, de nem is értheti meg Krisztuson kívül, Isten bennünket elérő kijelentésén kívül, hiszen az túl van minden emberi megértésen. A titok ugyanakkor nyilvános, mert mindenkinek hirdetni kell; de mégis elrejtett, mert csak az öleli magához, akivel Isten ezt megismertette.

A másik, amit megtudunk erről a titokról, hogy ez Isten akaratának a titka, az idők teljességének rendjéről. A titok tehát az, hogy Istennek van egy előkészített akarata, egy nagy terve, egy világos célja, amely nagy tervet és célt megosztott velünk, amikor Krisztus ismeretét kijelentette a szívünkbe. Mindaz a sok lelki áldás, amiről szó esik ebben a szakaszban – kiválasztott a magáénak, fiaivá fogadott, megváltott, kiárasztotta kegyelmét, bűnbocsánatot adott, örököséivé tett, elpecsételt Szentlelkével – mindezek egy nagy isteni terv részét alkotják. Mind-mind több, mint amit mi kaptunk, különösen több, mint amit „én kaptam”; hiszen egy sokkal nagyobb, kozmikus, mindent átfogó isteni elgondolás részeként részesültünk mindebben. (Pál apostol kijelentései extravagánsak; annyira, hogy ha igazak, mindent fel kell forgassanak az életünkben... De hadd hangsúlyozzam, hogy vagy semmi nem igaz abból, amit hiszünk, az evangéliumból, vagy pedig ez az extravagáns, túlzó, felfoghatatlan állítás tényleg arról beszél, aminek Isten Krisztusban a részeseivé tett...)

Mi ez a nagy terv, Isten akaratának titka? Az, hogy „*Krisztusban egybefoglal mindeneket, azt is, ami a mennyben, és azt is, ami a földön van.*” Mit jelent ez? Az

„egybefoglal” szó jelentése: összefoglalni valamit, például retorikai értelemben; amikor egy érvelés végén elhangzik egy összefoglalás, ami az összes korábbi gondolatot egyesítve ellenállhatatlan, megdönthetetlen érvet vagy cáfolatot biztosít. Talán úgy mondanánk, hogy felteszi a pontot az „i”-re. Jelentheti azonban azt is, hogy a részek összegyűjtésre és egyesítésre kerülnek egy fő gondolat vagy valóság alatt. Mit mond ez Isten titkáról, tervéről? Azt, hogy Jézus Krisztusban Isten *mindent*, azaz a történelem minden eseményét éppen úgy, mint a teremtett világ teljes valóságát egybefoglalja. A történelem, akár a személyes történeted, minden kérdéses, értelmezhetetlen, helyét nem leelő eseménye szépen a helyére kerül egy nap - Krisztusban. A teremtett világ minden széthullása megáll, megfordul, és minden újra harmóniába kerül – a Krisztusban. Mi ennek a jelentősége?

Minden széthullik ebben a világban. A világ széthullóban van, folyamatosan, meghasonlásban él, minden korban, minden vonatkozásban. Az egyénitől a kozmikusig igaz ez. A mai ember különösen is tudatában van a saját személyisége meghasonlásának, a rá nehezedő, széthullást munkáló erőknek. Az „egyben vagyok, vagy nem; mennyire vagyok egyben?” típusú kérdések itt vannak velünk. Hasonlóan nem kell bizonyítani a családi, társadalmi, politikai típusú széthullás valóságát. Miközben minden munkánk az egybefoglalásról, az egyben tartásról, az építésről szól, látjuk, mennyire törekeny ez. A szomszédos Ukrajna kapcsán gondolkodtam el, hogy mennyire bizonytalan, törekeny, amikor egy ország politikai értelemben vett egysége. Erők, érdekek, hatalmak egyensúlya egyben tartja egy ideig, de elég csak egy viszonylagos kicsi kibillenés, és az egész régió egysége, stabilitása veszélybe kerül. Mennyi energia egyben tartani, és milyen könnyen robban fel. Hasonlóan a teremtett világban, nincs nagyobb csoda, mint a növekedés, a kibontakozás, a kivirágzás, de közben azt is tudjuk, hogy a végén minden elszárad, elrohad, elnyeli a bomlás... minket, magunkat, a testünket is.

Kezded érezni az apostol kijelentésének a jelentőségét? Az egész kozmosz, a bűn következtében, hiábavalóság és elmúlás alá vettett, de Isten nagy terve, nagy célja az, hogy ő mindeneket egybefoglal a Krisztusban. Ő az, akiben az Isten akarata és terve szerint, az idők teljességének rendjében, Istentől való rendezésében, Krisztus uralmában minden, ami széthullás alá vettett, és minden, ami látszólag értelmetlenül vagy igazságtalanul történt vagy történik, a helyére kerül. Egy nagy kozmikus megújulás, az egész teremtettség megújulása, a sóhajtozástól, a fájdalomtól való nagy felszabadulás az, amiért Pál dicsőíti Istent. Minden, ami Krisztusban és Krisztusért teremtett, az ő uralma és fősége alatt helyére kerül és harmóniában létezik. Azért áldja az apostol Istent, hogy ezt a titkot Krisztusban megismertette velünk.

II. Akikkel megismertette titkát

Mi következik ebből azokra nézve, akik megismerték a titkot? Mit jelent Isten népeként megragadni és megélni azt a lelki áldást, amit ebben magunkhoz ölelhetünk? Mi ebben az áldás, és mi az ebből fakadó felelősségünk?

Gondoljuk át, mit jelent ezt a titkot megismerni, hogyan ismertette meg velünk Isten. Nyilvánvaló, hogy nem pusztán információ átadásról van szó, nem úgy kell ezt elképzelni, hogy valamit tudunk, amit eddig nem tudtunk, valamit értünk, amit eddig nem értettünk. Az ilyen ismeret kívül marad(hat) lényünkön. Mi azonban Isten

akarátának titkát Krisztusban ismertük meg, ami azt jelenti, hogy amint részesedtünk az Úr Jézus Krisztusban, ahogy a Szentlélek által eggyé lettünk vele, ahogy betagozódtunk Krisztusba, úgy lett a miénk mindaz, amit Isten benne, általa a világ egybefoglalásában végez. Ami azt jelenti, hogy mindaz, ami velünk történt nem más, mint része ennek a nagy, helyreállító, gyógyító, harmóniát teremtő folyamatnak.

Ezen a ponton, ennek bemutatása véget, térjünk vissza a 7. vershez: „*Őbenne van – az ő vére által – megváltásunk, bűneink bocsánata is.*” Hogyan része a megváltásunk annak, ahogy Isten Krisztusban egybefoglal mindeneket? A megváltás kimentés, kiszabadítás, gyakran váltságdíj fejében. Két ószövetségi mozzanatot idézzünk fel ennek háttéréhez. Az egyik, amikor Isten kiszabadítja a népét az egyiptomi rabszolgaságból. Onnan, ahol biztos pusztulás várna rájuk (minden születő fiúgyermek kivégzésére adott parancsot a fáraó), Isten kiváltja, kiszabadítja az ő népét. Szabadítás a halálból, szabadítás a szolgaságból, újszövetségi értelemben szabadítás a bűn hatalmából. A másik kép, amit érdemes magunk előtt felidézni, a rabszolgák kiváltása a szabadságra, ami váltság kifizetése fejében történt. A megváltásnak, a kiváltásnak ára van. Mindezt látjuk abban, amikor Pál azért magasztalja az Urat, hogy Krisztusban váltott meg bennünket az ő vére, azaz halála által. Kiváltott, a magáénak szerzett meg, drága áron. De ezáltal nem más történt, mint hogy elkezdte egybefoglalni azt, ami széthullott. Nem láthatod úgy magadat, amennyiben megváltott vagy, hogy te most már megérkeztél, készen vagy. Hadd mondjak el egy történetet, amely felhívja a figyelmet arra, hogy a megváltás hogyan lehet része mindenek egybefoglalásának.

Ravi Zacharias, indiai származású kanadai apológéta és teológus szavait idézem: „*Alkalmam volt beszélni a Hamasz egyik alapítójával. ... A neve Talal sejk. A canterbury érsekkel voltunk együtt. Hatan vagy heten utaztunk a Közel-Keletre azért, hogy megpróbáljuk a különböző feleket leültetni egy asztalhoz a béke jegyében. Mindkét oldal vezetőivel találkoztunk. Az utolsó napon ott volt az egyik Hamasz vezető, egy kigyúrt fickó, aki 18 évet ült börtönben számos gyilkosság miatt, amiben részes volt. Saját fia is börtönben volt, valamint, ha jól tudom, számos gyereket veszített el, többeket öngyilkos merénylet elkövetése által.*

Mindannyian egy kérdést tehettünk fel neki, én is kérdeztem, amikor sorra kerültem. Nem tetszett a válasza. Azt mondtam neki: "Sejk, nem örülök a válaszának, de nem kívánok önnel vitatkozni." Majd így folytattam: "Egy dolgot szeretnék elmondani. Nem messze innen, ahol ön és én ülünk, 5000 évvel ezelőtt Ábrahám - akit ön is tisztel, én is tisztelek - felment egy hegyre. Fogta a fiát - maga azt mondja, hogy Izmaelt, a keresztények azt vallják, hogy Izsákot - de erről most ne vitatkozzunk. Csak értsünk egyet abban, hogy felvitte a fiát a hegyre." - "Így van" - mondta. Majd folytattam: "Felajánlotta a fiút áldozatul Istennek, de Isten megállította az utolsó pillanatban, visszatartotta a kezét, és azt mondta, állj!" - Majd azt mondtam: "Tudja ön, hogy akkor mit mondott Isten Ábrahámnak?" - Üres tekintettel nézett rám. Azt mondtam: "Isten azt mondta, majd én gondoskodom." - A sejk bólintott. Így folytattam: "Közel ehhez a helyhez, ahol mi most itt ülünk Ramallahban, innen nem messze, 2000 évvel ezelőtt Isten megtartotta ezt az ígéretet, és saját Fiát adta. Talal sejk, ez alkalommal a történet nem állította meg senki." – Meredten nézett rám. A szoba telve volt dohányfüsttel, amely a biztonsági embereitől származott. Azt mondtam: "Lehet, hogy soha többet nem fogom önt látni, Talal sejk, és nem fog önnek tetszeni, amit most mondok, de szeretném ezt ön elé tárni: amíg ön és én nem fogadjuk el a Fiút, akiről Isten gondoskodott

számunkra, a saját fiainkat és leányainkat fogjuk feláldozni ennek a világnak a csatateréin a földért, a hatalomért, és büszkeségünkért."

Láttam, hogy elkezdenek remegni az ajkai. Mellettem ült. Senki sem szólt egy szót sem ezután. Azt gondoltam: na, most jól elszúrtam ezt a különleges alkalmat. Amint kifelé tartottunk, a canterbury érsek átölelt, és azt mondta: "Ravi, ez Istentől volt." Azt mondtam: "bárcsak így lenne, bárcsak így lenne." Azt mondta: rendben van. Amint lefelé mentünk, Talal sejk gyorsan előrement, kezet fogott velük és megölelte őket. Majd odajött hozzám, megragadta a vállaim, két oldalt megcsókolt, megveregette az arcom, és azt mondta: "Ön egy jó ember. Remélem, egy napon még látni fogom."
(<http://frolickyfingers.blogspot.hu/2012/12/ravi-zacharias-speaks-with-founder-of.html>)

Ez mutat rá a megváltás és bűnbocsánat hatalmára. Látod, hogy mennyivel több, mint az egyén menekülése? Látod, hogyan tervezte Isten Krisztusban elkészíteni annak a lehetőségét, hogy mindeneket megbékéltessen, mindenek egyesítsen? El tudod képzelni, hogy a Fiú, akiről Isten gondoskodott, az, akiben Isten egybefoglalja az egész teremtett mindenséget, és a te egyéni, valamint a gyülekezet közösségi élete ennek része? Micsoda hatalmas perspektíva ez Isten népének, a gyülekezetnek! Ha az elmúlt héten azt láttuk, hogy Isten már a világ teremtése előtt kiválasztott minket a magáénak a Krisztusban, most előretéknünk, és beelátunk a csodába: ami velünk történt, ami közöttünk történik, ahogy Isten bennünket magához ölel, és egymással egybefoglal, az annak a kozmikus tervnek a része, amely szerint az idők teljességében mindeneket egybefoglal a Krisztusban.

III. Mi következik ebből?

Az első és legfontosabb, hogy ha te nem vagy bizonyos abban, hogy részese lettél-e ennek a kozmikus tervnek a személyes megváltás által, ezt átgondolod. Sokan szeretnének jót tenni, jó dolgokat építeni, fenntartani a világban. Sokan fáradoznak, hogy embereket, kapcsolatokat, közösségeket megbékítsenek, vagy egyben tartsanak. De ebben nagyon könnyű elfáradni, látva a hiábavalóságot. Dolgozol az egységért, a harmóniáért, a békéért, de azután elfogy a lelkesedésed. Ennek mentén születnek egy idő utána a cinikus, kiábrándult vezetők... Vagy azok, akik még többet és még többet tesznek, összeroskadnak alatta, de nem bírnak megállni. Hátha sikerül... Rabszolgák, a kiváltás reménysége nélkül... Amit eddig hallottunk, azt hirdeti, hogy ebből a nyomásból egyetlen módon szabadulsz meg: Jézus Krisztus személyes megváltása által. Benne látod meg a választ a világ széthullására (nincs könnyebb megoldás), és benne érted meg, hogy te is része vagy a problémának, ami ellen küzdesz. Először neked kell megváltást nyerni, a saját széthullásodra kell gyógyírt találni, neked kell helyedre kerülni Istennel, alkotóddal, önmagaddal, a környezeteddel.

Másodszor, ha részesei lettünk Krisztusban Isten akarata titkának, az hihetetlen vigasztalást nyújt. Akkor, amikor minden erőfeszítésed, minden szándékod ellenére valami széthullik, és mélységesen elszomorít, vagy nagyon fáj. Egy munkahelyi csapat, amit felépítettél; sok-sok munkának valamilyen más gyümölcse, ami pillanatok alatt semmivé lett. Egy közösség, ami fontos volt számodra; egy barátság, vagy éppen a családod... Az egészséged, az életed, az álmaid egy ponton. Ha a szívedet valóságosan élteti a bizonyosság, hogy végül Krisztusban minden a helyére kerül, hogy ő mindent, ami az ellenségeskedés vagy az elmúlás miatt széthullik, egybefoglal, akkor nem kell

összeomlanod vagy pánikba esned ennek láttán. Tudod, hogy nem a te „építményed” a lényeg. ... (Ill. Szép és aktuális példa most László István testvérünk készülése a halálra – amikor valaki kész elmenni, mert ismeri azt a Krisztust, aki a halál enyészete után újra egybefoglalja testünk és lelkünk a dicsőséges feltámadásban.)

Ugyanakkor ezzel együtt fel kell, hogy tegyük a kérdést: mi a mi felelősségünk, Isten népe, a gyülekezet felelőssége, ami abból fakad, hogy mi ismerjük Istennek ezt a tervét és titkát? Nyilvánvaló, hogy ezzel leszünk jelen az élet minden területén. Hogy van mire mutatnunk, van miről bizonyosságot tennünk, hiszen ezt tükrözi, ennek része a gyülekezet közös élete. Egy konkrét kérdést hadd hozzak ennek a fényébe.

Forgatom a szívemben a társadalmunk megosztottságát, és most ennek egy jelére, a holokauszt emlékévk megünneplése körüli vitákra utalok. Ami nem új keletű hasadás a társadalom szövetén, de most különösen is napvilágra jön. Mit jelent nekünk, keresztény gyülekezetnek - akik a titok ismerői vagyunk és magunk is részesültünk a megváltás egybefoglaló kegyelmében – ebben a helyzetben megélni a felelősségünket? Az egyik oldal mondja a maga igazságát, amit őszintén teljes igazságnak lát. A holokauszt borzalma olyan mélyen íródott az áldozatok utódainak az életébe, hogy minden egyebet felülír. A másik oldal is mondja a maga igazságát, akár azzal kapcsolatban, hogy a kommunista diktatúra is milliókat végzett ki, akár arra érzékenyen, hogy ott is antiszemitizmussal vádolják, ahol szó sincs róla. Mindenki mondja a maga igazságát... és közülünk is sokan ott találják magukat az egyik vagy a másik oldalon. De vajon érted-e, hogy már régen nem az a kérdés, hogy pillanatnyilag éppen kinek van igaza, melyik oldalon ki veti el a súlykot, hanem az, hogy hogyan érkezik megváltás, ami véget vet az emberileg megállíthatatlan gyűlölet spirálnak. Vajon mi, akik részesültünk Isten akaratának titkában, miszerint ő mindent egybefoglal, felül tudunk-e kerekedni e két pólus birkózásán, gyanakvásán, gyűlöletén, és találunk-e egy harmadik pólust, egy egészen más dimenziót, ahonnan látjuk és megéljük a helyzetet? Vajon eléggé elkötelező-e számunkra, Isten népe számára, hogy megáldott minket azzal, hogy kijelentette titkát? Ez imádságra indítja Isten népét; bölcsességre a beszédben és a kellő időben akár cselekvésre is. Látod, hogyan kapcsolódik az evangélium a társadalmi kérdésekhez?

Talán azt mondod erre, hogy ez naivitás. Idealizmus. Igenis, oda kell állni az egyik oldalra, és meg kell harcolni a harcot; ne gondold, hogy béke lesz. Nem gondolom. De azt tudom, mélyen hiszem, hogy a gyülekezet a jele, az előíze annak, hogy Isten egy napon Krisztusban egybefoglal mindeneket. Mélyen hiszem, hogy nem csak az én egyéni életemről van szó, hanem az egész világ megújításáról, kozmikus gyógyulásról, és ennek a mi közösségünk is, minden nyomorúságával, erőtlenségével, bűnével a részese. Hiszem, hogy amikor ma összejövünk, és úrvacsorázunk, nemcsak rólam van szó, és nem csak rólad, hanem Isten hihetetlen titkáról. Hiszem, hogy ami itt és most zajlik közöttünk, része annak, amit Isten cselekszik a világ kezdetétől fogva annak végéig. És ezért az elhívásunk, hogy ezt mintegy jelként felmutassuk, erről bizonyosságot tegyünk. Akár milyen kevesen vagyunk, akármilyen kicsinyek, az engedelmisség azt követeli, hogy a világ széthullása közepette újra és újra megtaláljuk azt a harmadik pontot, ahová Krisztusban állunk. Hiszen tudjuk, hogy Isten terve megállíthatatlan: „*Krisztusban egybefoglal mindeneket, azt is, ami a mennyben, és azt is, ami a földön van.*” ÁMEN!